

Sygn. akt V U 256/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Mirosława Molenda-Migdalewicz

Protokolant: star. sekr. sądowy Katarzyna Awsiukiewicz

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2016 r. w Legnicy

sprawy z wniosku K. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o emeryturę

na skutek odwołania K. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 20 stycznia 2016 r.

znak (...)

oddala odwołanie

Sygn. akt V U 256/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 stycznia 2016 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił wnioskodawcy K. T. prawa do emerytury, wskazując w uzasadnieniu, że wnioskodawca do dnia 1 stycznia 1999 r. udowodnił jedynie 20 lat, 10 miesięcy i 21 dni ogólnego stażu ubezpieczeniowego zamiast wymaganych 25 lat.

Od ww. decyzji odwołanie złożył wnioskodawca, wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury. W uzasadnieniu podał, że udowodnił pracę w szczególnych warunkach w wymiarze 15 lat, 1 miesiąca i 10 dni, przekroczył wiek emerytalny – ma 62 lata i przekroczył staż pracy – ponad 37 lat, i w związku z tym uważa, że spełnił wszystkie warunki niezbędne do przyznania mu spornego świadczenia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, argumentując jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca K. T., ur. (...)r., wiek 60 lat ukończył z dniem (...)r. Ubezpieczony nie jest członkiem OFE.

Od dnia 5 lipca 1994 r. do chwili obecnej wnioskodawca pobiera rentę z tytułu niezdolności do pracy. W okresie pobierania ww. świadczenia rentowego do dnia 30 listopada 1998 r. wnioskodawca nie był nigdzie zatrudniony. W dniu 1 grudnia 1998 r. podjął pracę w Przedsiębiorstwie Handlowo – Usługowym (...) w K..

Na dzień 1 stycznia 1999 r. ubezpieczony udowodnił 20 lat, 10 miesięcy i 21 dni ogólnego stażu ubezpieczeniowego, w tym 20 lat, 2 miesiące i 11 dni okresów składkowych oraz 8 miesięcy i 10 dni okresów nieskładkowych. Wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił także 15 lat, 1 miesiąc i 10 dni okresów pracy w warunkach szczególnych.

W dniu 6 marca 2014 r. K. T. złożył pierwszy wniosek o emeryturę w tzw. obniżonym wieku emerytalnym. Decyzją z dnia 14 marca 2014 r. organ rentowy odmówił mu prawa do tego świadczenia, wskazując w uzasadnieniu, iż wnioskodawca pomimo udowodnienia wymaganych okresów pracy w szczególnych warunkach w wymiarze ponad 15 lat, nie udowodnił wymaganego ustawą ogólnego stażu pracy, albowiem wykazał jedynie 20 lat, 10 miesięcy i 21 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Ubezpieczony wywiódł odwołanie od powyższej decyzji do Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, które następnie w dniu 1 sierpnia 2014 r. cofnął. Skutkiem tego Sąd Okręgowy w Legnicy postanowieniem z dnia 1 września 2014 r. umorzył postępowanie w sprawie (sygn. akt V U 1990/14).

Kolejny wniosek o wcześniejszą emeryturę K. T. złożył w dniu 28 grudnia 2015 r. W następstwie rozpoznania tego wniosku ZUS Oddział w L. w dniu 20 stycznia 2016 r. wydał decyzję odmawiającą wnioskodawcy prawa do emerytury, zaskarżoną w niniejszej sprawie.

/bezsporne, a nadto dokumenty z akt emerytalnych wnioskodawcy oraz z akt Sądu Okręgowego w Legnicy o sygn. V U 1990/14/

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Obowiązująca od 1 stycznia 1999 r. ustawa o emeryturach i rentach z FUS przewiduje różne podstawy nabycia prawa do emerytury, uzależniając je od daty urodzenia ubezpieczonego. Osoby urodzone po 31 grudnia 1948 r. – jak wnioskodawca – generalnie nabywają prawo do emerytury powszechnej w chwili osiągnięcia wieku emerytalnego, który został określony w art. 24 tej ustawy. W przypadku mężczyzn urodzonych po dniu 30 września 1953 r. wiek ten wynosi co najmniej 67 lat (art. 24 ust. 1b pkt 20).

Cyt. wyżej ustawa emerytalna dla osób urodzonych po 31 grudnia 1948 r. przewiduje jednak dodatkowo możliwość nabycia prawa do emerytury w tzw. obniżonym wieku emerytalnym, z tytułu pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze na podstawie art. 184 tej ustawy. Wobec nieosiągnięcia przez wnioskodawcę powszechnego wieku emerytalnego, sporną kwestią pozostawało więc, czy spełnia on warunki do nabycia świadczenia tzw. obniżonym wieku emerytalnym.

Zgodnie z treścią przepisu art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40 wskazanej ustawy, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat – dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. 25 lat dla mężczyzn. Emerytura, o której mowa wyżej, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu.

Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 32 ust. 1 cyt. ustawy emerytalnej, ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Wiek emerytalny, o którym mowa we wskazanym przepisie, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom zatrudnionym w szczególnych warunkach przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia

łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Przy czym, zgodnie z § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W rozpoznawanej sprawie sporu nie budziło, że wnioskodawca w dniu (...)ukończył 60 lat i nie jest członkiem OFE. Sporne nie było też, że na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca udowodnił 15 lat, 1 miesiąc i 10 dni okresów pracy w szczególnych warunkach. Ostatnia kwestia –tj. ogólny staż ubezpieczeniowy– również nie budziła wątpliwości. Wnioskodawca potwierdził bowiem, iż na dzień 1 stycznia 1999 r. nie posiada stażu 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, lecz podniósł, iż powodem takiego stanu rzeczy jest fakt utraty przez niego zdrowia z powodu pracy w szczególnych warunkach i przejście na rentę.

Jak wynika z akt emerytalno –rentowych ZUS, wnioskodawca od dnia 5 lipca 1994 r. ma przyznaną rentę. Początkowo ubezpieczony miał przyznaną rentę inwalidzką III grupy, następnie II grupy, a od dnia 1 września 1997 r. ww. renta z mocy prawa stała się rentą z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Rentę tę wnioskodawca pobiera do chwili obecnej. Bezpośrednio po przyznaniu ww. świadczenia wnioskodawca nie podejmował żadnego zatrudnienia. Zatrudnienie podjął dopiero w dniu 1 grudnia 1998 r. –w Przedsiębiorstwie Handlowo –Usługowym (...) w K.. Organ rentowy – jak wynika z wyliczenia zawartego na k. 19 akt ZUS t. III– nie zaliczył do ogólnego stażu pracy wnioskodawcy okresu pobierania przez niego ww. renty począwszy od dnia jej przyznania, tj. 5 lipca 1994 r., do momentu podjęcia przez wnioskodawcę zatrudnienia, czyli do dnia 30 listopada 1998 r. włącznie. I stanowisko to – zdaniem Sądu Okręgowego – jest słuszne.

Co do zasady bowiem możliwość uwzględnienia okresu pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy istnieje tylko w wypadku, o jakim mówi art. 10a ustawy emerytalnej. Zgodnie z nim okres pobierania takiej renty, jako tzw. okres uzupełniający do wymaganego stażu pracy, można uwzględnić jedynie w przypadku ustalania prawa do emerytury w wieku powszechnym (art. 27), w wieku powszechnym przy obniżonym stażu (art. 28), a od dnia 1 stycznia 2013 r. także do emerytury częściowej (art. 26b). Wnioskodawca nie spełnia przesłanek do uzyskania żadnego z tych trzech świadczeń emerytalnych, bowiem każde z nich uzależnione jest od osiągnięcia wieku emerytalnego w wymiarze co najmniej 65 lat dla mężczyzn, którego wnioskodawca jeszcze nie osiągnął.

Należy też podkreślić, że okres pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy nie jest ani okresem składkowym wymienionym w art. 6 ustawy emerytalnej ani okresem nieskładkowym wymienionym w art. 7 ustawy emerytalnej. Okresem nieskładkowym w myśl art. 7 pkt 2 ww. ustawy jest okres pobierania renty chorobowej. Rentę chorobową wprowadzono do systemu świadczeń z ubezpieczeń społecznych od dnia 1 stycznia 1975 r. na mocy dodania art. 29a-29b do ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6 z późn. zm.). Od dnia 1 stycznia 1983 r. w miejsce renty chorobowej wprowadzono świadczenie rehabilitacyjne w ramach ubezpieczenia chorobowego. Zatem pojęcie renty chorobowej jest prawnie tożsame z pojęciem świadczenia rehabilitacyjnego, a w żadnym razie nie chodzi tu o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

W takim stanie rzeczy, w rozpoznawanej sprawie nie było podstaw prawnych do zaliczenia wnioskodawcy do ogólnego stażu ubezpieczeniowego okresu pobierania przez niego renty z tytułu niezdolności do pracy w zakresie niezbędnym do przyznania mu prawa do emerytury. Tym samym uznać należało, iż K. T. nie spełnił warunku posiadania wymaganego 25-letniego ogólnego stażu ubezpieczeniowego, a więc jednej z przesłanek niezbędnych do przyznania prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w myśl przepisów art. 184 ust. 1 w zw. z art. 32 ust. 1 ustawy emerytalnej.

Z powyższych względów, Sąd –na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.– oddalił odwołanie wnioskodawcy, nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia.